

Az Öt Arc Háza

A XXIII-2. Kalandorkrónikák Találkozó kalandmodulja 6. tapasztalati szintű karaktereknek

ÍRTA: Oszlászky Zsolt (Peter McSky)

HELYSZÍN: Észak-Ynev, Abaszisz, Ifin

IDŐPONT: P.sz. 3721 Dreina tercének harmadik, a Fohászok havában

Az apák büszkesége (hangulatkeltő novella)

Aprócska lény volt, ami egy csecsemő kisujjának körmén is bőséggel elfért volna. Áttetszővé válva teljesen eltűnt a vízfoltos, idő koptatta kőpárkányon, ám Rawarra már rég megtanulta azt az igazságot, amivel a nők az idők hajnala óta nyugtatják a nekikeseredett férfiembert.

Nem a méret a lényeg.

A korallkígyó vagy a kockamedúza aprócska, és mégis képes önmagánál ezerszer nagyobb ellenfelekkel végezni. Az őserdők ragadozó halai kisebbek az ember tenyerénél, ám parányi, tűhegyes fogaikkal egy bivalyt is percek alatt csontig rágnak. A rákbetegség meg... azt még az elfek szeme sem látja, és mégis elevenen falja föl a testet.

A *banara* pedig még náluk is veszedelmesebb volt, mert tucatnyi betegség és mérgező fortélyait ismerte, sőt, ha kellett, újakat is képes volt eltanulni... és *intelligens* volt. No, nem úgy, mint egy ember, sokkal inkább, mint egy különösen ravasz, idomítható, húságos kutya, ami a gazdája kedvéért ezernyi kunasztot képes megtanulni.

Épp csak jól kell vele bánni, hogy a születésétől fogva létező kapocs megmaradjon és erősödjön, mert... hogy is mondják a tengerészek? A hajó, olyan, mint a jó nő. Ha az ember rendesen bánik vele, hazaviszi, ha viszont nem, akkor az istenek irgalmazzanak neki!

Valahogy így van ez a banarával is, és ugyan ki szeretne magára haragítani egy értelmes, mágikus úton létrehozott, önálló mozgásra és döntésre is képes mérget?

A méregmester ösztövé, simára borotvált férfi volt, aki csak nemrégiben növesztette vissza a haját, hogy eltakarja a fejbőrét ékítő klánrajzolatokat. A Sheraltól északra tán nem ismerik annyian a Kosfejes Úr jelét, ám így is épp elegendő, és amúgy is, minek kockáztatni?

Fél füllel hallgatta csak a mellette ülő két, ezüst és elefántcsont maszkot viselő, ezüsttel hímzett kaftánba burkolózó férfi szavait. A Csodaművesek nyilvános helyen akartak vele találkozni, s míg odalent, a félhomályos arénában csontok törtek és vér fröccsent, ahogy az asszisz öklözők bronzszegecsekkel kivert kesztyűi újra meg újra célba találtak, idefent, a napernyőkkel óvott páholy mélyén másfajta küzdelem folyt.

Bár az üzlet is van olyan mocskos, mint a veremharc, épp csak a fegyverek mások...

Rawarra védelmet akart. Nyugodt, jómódú életet. Békességet, hogy kedvére kísérletezhessen. Mert míg a klánja ezredéve a Külső Tartományok hadurainak szállított értelmes mérgeket, addig ugyanezzel a tudással fölvértelve mi mindent el lehetett volna érni!

Egyszer azt javasolta az egyik előjárójának, hogy juttassanak be egy banarát egy foglyul ejtett aquir korcs testébe, hogy megtudják, mi módon képes a szavaival formálni a valóságot. Hátha eltanulhatnak tőle. Persze fel is boncolhatják, ám a halál számos titokra végleg rázárja az ajtót.

Kinevetett a fattyú! És azt mondta, hogy minek változtatni valamin, ami már régóta kiválóan működik. Mert nem értette meg, hogy micsoda lehetőségeket vetünk el! Mert hiányzik belőle az apai büszkeség, hogy a gyermekeink micsoda elképesztő tetteket tudnak végrehajtani!

Fél füllel a két felhajtót hallgatta, akik feltételekről beszéltek, percentet számoltak, biztosítékot és bemutatót kértek, mielőtt bármit is ígérnének...

És döntött. Ahogy annak idején is, mikor előbb a Fekete Határt, majd Gorvik földjeit hagyta maga mögött.

Egészen apró mozdulat volt, a szemöldök parányi rándulása. Észre sem vették.

Először.

A márványosra kopott, vízfoltos párkányról figyelte az odalent viaskodókat. A küzdelem lényegét értette, itt azonban számos olyan tényező akadt, amivel egyelőre nem boldogult.

Ezek nem kutyák voltak, amik egy szukaért verekedtek össze. Nem is farkasok, amik a koncon. Nem megölni akarták egymást, hanem fájdalmat okozni a másiknak, ami nem különösebben logikus. A célpontot ki kell ismerni, amit lehet, el kell tőle lesni, majd végezni kell vele.

Kivéve, ha a gazda más parancsot ad. Mert a gazda olyasmit is tud, amit a banara nem.

Lehet, hogy azok odalent szintén banarák, akik egy másik gazda parancsára cselekszenek? Elképzelhető. Egy banara nem mindig érti, hogy a gazda mit miért tesz, de ez így is van rendjén. A gazda útjai kifürkészhetetlenek.

De azért... azok odalent, akik vasalt kesztyűben mindent megtesznek, hogy fájdalmat okozzanak egymásnak, úgy, hogy erre sem az éhség, sem a párzás vágya nem kényszeríti őket... nem valószínű, hogy banarák lennének. Mert az alakjuk kötött. A belső, csontos váz fűrgeséget és hajlékonyságot ad – ilyenek a melegvérűek –, a külső, mint annál a sáskaforma lénynél, amivel nemrégiben végzett, erőt és szilárdságot. De a tökéletes forma akkor is az övé. Bármilyen teret ki tud tölteni, bárminek az alakjához tud alkalmazkodni...

Mikor beléjük hatolt és végigkúszott a testükben kanyargó csöveken és nyálkás járatokon, mindig próbált valami újat felfedezni, és mindig akadt is valami eddig nem tapasztalt, valami érdekes és egyedi. Ám a gazda ilyenkor rendszerint arra szokta utasítani, hogy nyírjon el, metéljen szét vagy rágjon meg valamit, esetleg tömjön el, dugaszoljon be, kösse meg, vagy eressze a vérükbe és nyálkájukba a testválladékaik valamelyikét, és akkor rövid idő alatt végük volt.

Hirtelen megérezte, ahogy a parancsoló akarat kinyúlik feléje – valahogy úgy érzékelte a gazdája utasítását, ahogy a kutya az emberi fül számára nem hallható síp szavát.

A baloldali maszkost választotta.

A Csodaművesek felhajtója iszonyodva süppedt a székébe, ám a morbid kíváncsiság nem engedte, hogy elfordítsa a tekintetét a társáról. Arról a *valamiről*, ami egy perccel ezelőtt még a társa volt. Mielőtt egyszer csak öklendezni kezdett, bélsárral és epével kevert vért hányt, majd rettentő görcsök közt kiszenvedett. Úgy, hogy közben egyetlen hangot sem volt képes kipréselni magából. Mintha megbénultak volna a hangszálai.

Mintha...

– Bemutatót és bizonyosságot akartatok – mondta a méregmester halk, reszelős hangon.

A maszkos minden porcikájában reszketve bólintott.

– Azt hiszem – mosolyodott el Rawarra –, meg fogunk tudni egyezni...

Kegyelmes Úram!

A megfigyelt csoportok mozgása az elmúlt esztendőnek megfelelő mintázatot mutatja. A Csodaművesek idén is a Fohások Havában rendezik meg szokásos aukciójukat Ifinben, melyre eddig minden obszervált szervezet, csoport és egyén jelentkezett. Az Északi Szövetség inkvizítorai és Toron Kalmár-ügynökei ugyanúgy ott lesznek, mint a Lánobarátok, a dzsad kereskedőházak és a haonwelli elf enklávé ágensei. Az eladásra felkínált tételekről rejtjeles listát küldtek szét az érintett felek közt, melynek egy megfejtő-kulcsát sikerült megszereznünk (csatolt egyes melléklet). Az idei esztendő felhozatala ismét számos unikumot tartalmaz, melyek közül nem egy talán Kegyelmes Úram érdeklődésére is számot tarthat (ezek listáját a kettős számú mellékletben bátorkodtam csatolni).

További utasításáig maradok legodaadóbb híve

R.

A háttér

A történet jócskán a legutóbbi zászlóháborút követően (legalább huszonöt évvel☺) veszi kezdetét, bár a gyökerei jóval korábbi időkig nyúlnak vissza. A háborúk zűrzavara olyan piaci réseket hozott létre, olyan igényeket támasztott és tett kielégíthetővé, ami egy békés időszakban szinte elképzelhetetlen lenne. Ősi relikviákat, vallási kegytárgyakat, egyedi tudást, rabszolgákat adnak-vesznek olyan helyeken is, ahol ez tilalmas, olyan emberek is, akiknek más körülmények közt ezt sem a vallása, sem az erkölcsi nem tennék lehetővé. És mikor végre eljön a béke rég áhított kora... nos, sokan akkor sem hajlandóak lemondani az eddig bejáratott üzletről.

Az egyik ilyen merkantil csoportot Csodaműveseknek nevezik. Semmi közük a talavrai Csodaművesekhez, bár a névválasztás részben szándékos. Ha bármiféle bűnt próbálnának rájuk bizonyítani, egy vándorló csepűragó kompániát ugyan miképp is lehetne felelősségre vonni? Főleg, ha gyakorlatilag megfoghatatlan. A dolgot persze csak tovább bonyolítja, hogy a Csodaművesek és a talavrai társaság útjai már nem egyszer keresztezték egymást, és az utóbbiak némi pénzmag fejében számos stiklit vettek magukra, melyhez ugyan semmi közük sem volt, ám a nagyobb árnyékszervezet hírneve az övéket is öregbíti, így akár mások rossz hírnevével is hajlandóak idegen tollakként ékeskedni...

A Csodaművesek azok, akik a legutóbbi zászlóháború teremtette piaci réseket kihasználva minden esztendőben megrendezik a maguk Ynevszerte híres-hírhedt aukciójukat, ahol csupa olyasmi kerül kalapács alá, ami drága, egyedi, és rendszerint törvénytelen. Ezek egy részét olyan kalandorok és nem egyszer kalandozók szerzik be nekik, akik nem is tudják, hogy az általuk lopott, zsákmányolt, elorzott vagy kicsalt holmik valójában kihez is vándoroltak és mi lett a sorsuk...

Minden évben máshol kerül megrendezésre az aukció, ezzel is csökkentve a bukás veszélyét, hiszen számos északi ország kémszervezete szeretné rátenni a kezét a raktáraikra, főkönyveikre, s pénzügyi- és információforrásaikra, ám legalább ennyien vannak, akik ezt nem akarják engedni – legfeljebb majd egy olyan esztendőben, mikor nekik lesz hasznuk belőle.

Az idei aukciót Ifinben rendezik. A helyi hatóságokat hónapokkal korábban megpuhították – kit pénzzel, másokat szívességekkel, zsarolással vagy fenyegetéssel –, s az árverésre egy ősrégi, kyr időkből itt maradt, majdnem kifogástalan állapotban levő rododa-színházban kerül majd sor.

Az idő szomorú-őszies, ám a szárazföldi és vízi utak még járhatóak. A Csodaművesek az előtt szeretnék megtartani az idei aukciót, mielőtt a Halál Havának hideg szelei és esője pontot tennének a még elviselhető idő – és a könnyebb közlekedés – végére.

Az idei kínálat is tucatnyi kisebb nagyobb szervezet és majd' kétszer ennyi magánszemély és gyűjtő megbízottjait vonzza a rendezvényre. Ezek mind olyan háttérrel rendelkeznek, ami lehetővé teszi, hogy jó eséllyel drága, értékes holmikra licitáljanak, bár nem minden esetben pénzzel. Nem egyszer reménybeli szövetségek, előnyösebb szerződések, elővásárlási jogok, titkok, szívességek és szolgálatok egy-egy különleges tétel ára.

A helyszín

A történet Ifinben játszódik, bár Abaszisz nyüzsgő fővárosából maguk a JK-k igen keveset látnak. Helyileg az egész történet az aukció számára lefoglalt rododa-színházban – az Öt Arc Házában – játszódik, ahová az árverés napján érkeznek. Lehet, hogy már napok óta Ifinben vannak, talán vették a fáradságot, hogy kívülről is alaposan megnézték maguknak a színház épületét, ám az előkészületek miatt bemenni már nem mehettek.

A rododa színház a kyr idők egyik anakronisztikus mementója, hatalmas, tizenhárom szögletű épület, ahol, kyr szokások szerint, minden a páratlan számok aszimmetriájára épül.

A talaj szintje alatt három emelet húzódik: az első a csatornák, szennyvízelvezetők, ciszternák és derítőké, a második a raktáraké és a színészek öltözői is itt vannak, a harmadik pedig az, ahonnan emelők és ellensúlyok segítségével díszleteket és forgószínpadokat emelhetnek a magasba vagy ereszthetnek le, színészek tűnhetnek el az alvilágban vagy bukkanhatnak elő a mélységből vagy a tenger hajjai közül.

A talaj szintje fölött négy újabb emelet van: a színpadé, ahol a zenekari árok és a zsöllyei is található, az irodákat és lelátókat tartalmazó első és második emelet – ez utóbbi a páholyok szintje is –, ahol az alkóvokban apró házi oltárok hirdetik Kyria öt ősi istenének és számos műpártoló hekkájának egykori dicsőségét –, és végül a tetőszerkezet, amit itt nem kakasülőnek, hanem egyfajta raktárnak használnak. Kyria idejében nem teljesen ez volt a szintek elrendezése és funkciója, de az újabb korok minden régi szokást felhívtanak.

Maga az épület belülről jóval nagyobbnak tűnik, mint kívülről, ami feltehetően az egykor alkalmazott térmágia eredménye. A múlt évezredek során a lassan elszivárgó varázserő olyan tértorzítást hozott létre, amitől az épület mára útvesztővé vált.

Térképet, alaprajzot készíteni róla szinte lehetetlen vállalkozásnak lenne, s a lassan kanyargó folyosók mintha nem mindig oda vezetnének, ahová kellene (15% esély, és további 25% az enyhe émelygése és fejfájásra). Az itt dolgozók és szolgálók mára hozzászoktak és vagy nem különösebben sietnek, így végül csak ott lyukadnak ki, ahol szeretnének, vagy apró szimbólumokkal jelölik meg egyes lépcsőfordulókat és helyiségeket, melyek segítségével mégis képesek tájékozódni. Akik pedig rendelkeznek az emlékebevésés/felidézés képességeivel, azok a már bejárt területeken gond nélkül képesek megtalálni a keresett helyet.

A folyosók, a helyiségek alaprajza, a csempék és a járólapok is ötszöget formáznak, ami a hetedkori elmék számára olyan zavaró lehet, hogy akadnak, akiknek szabályosan megfájdul tőle a feje és hányingere támad, és mindenkinek, aki nem kyr származék, vagy nem járatos a kyr/toroni szokásokban és kultúrában, idő kell, míg hozzászokik a másfajta arányokhoz és a mindenben jelen levő aszimmetriához.

A padló ridegségét sok helyen süppedős szőnyegekkel és mozaikképekkel, a falakét és a mennyezetét freskókkal próbálják enyhíteni. Ezek egy része restaurált, a Hatodkor vagy a kyr mitológia eseményeit megörökítő alkotás, csatajelenetekkel és életképekkel, amik már magukban is elképesztőek, és egy műértő órákig képes lenne elidőzni egy-egy előtt.

Akadnak egyes másolatok és hetedkori utánzatok is, ám van itt néhány autentikus alkotás is Kyria fénykorából, melyeket vallásos áhítat övez. Ezek közül három olyan is van, amivel a JK is találkozhatnak a történet folyamán. Az első egy Morgena-ábrázolás egy mennyezeti mozaikon, amin az Árnyak Úrnője mintha lassan, de folyamatosan változtatná a helyét (aki többször is elmegy a kép alatt és minden alkalommal megnézi magának, fedezheti csak föl), s amiből folyamatosan baljós hangulat sugárzik. A második egy hekká szobrocska a Hatodkorból, ami egy csápos fejű, torz alakot ábrázol. Ez valójában egy démoni lény, ám az utókor tévesen egy művészetet pártoló hekkának tekinti, s mivel tisztelet és odafigyelés övezi, folyamatosan csordogál rajta keresztül egy kevéske energia a túlvilági entitás felé. Alaposabb vizsgálat és kellő hozzáértés (amire nem sok esély van, de sohasem lehet tudni...) esetleg fölfedheti, hogy a szobor valójában miféle kreatúrát ábrázol.

A harmadik a felső raktárban - a tetőtérben - elhelyezett színészek kerengőjén található, és egy évezredek óta halott toroni színész bebalzsamozott, mumifikált teste szarkofágban. A színházi legendárium szerint Uscoya volt az a toroni színész, aki anno megalapította az Öt Arc Házát Abaszisban, s mint ilyen, századévek óta hódolnak előtte a színészek, egyfajta aprócska hekkává téve őt. A kerengőn tizenhárom szarkofág található, minden színész kaszt számára egy-egy, ahol a korszak legkiemelkedőbb előadóit helyezik örök nyugalomra.

Uscoya szarkofágjában valóban van egy múmia, ám, hogy kié lehetett, ma már nem tudni. Annyi bizonyos, hogy rituális torokmetszés végzett vele - talán egy nemesi család egy sarját tüntették el ilyen módon.

Az Öt Arc Házát, mint minden rododa színházat, Kyria öt istenének szentelték, s mint ilyen, szent helynek számít. Erről egykor erős védőmágia, ezernyi rajzolat és rúna gondoskodott, melyek hatalma mára ugyan megkopott, ám sokuk így is csillapítja a mágikus erőket. Játéktechnikailag ez annyit tesz, hogy a minden alkalommal, mikor valaki mágiát akar alkalmazni, 25% esély, hogy annak mana költsége megduplázódik. A pszi erőket ez nem érinti, bár a múlt korok számos

visszhangja itt bolyong a falak közt, amivel a mesélő alkalomadtán kellemetlen perceket szerezhet a JK-nak, mikor pszi erőkhöz folyamodnak (25% az esély erre is). Mivel ez egy kyr templomnak számít, a jelen kor isteneinek még mindig nehezebb ezen a helyen kinyilvánítani a hatalmukat – a papi varázslatok költsége 50%-ban megduplázódik.

A színházat füstölők és illatszerek aromája tölti be, elnyomva az ódon dohszagot és a régi ember és az újabb kori állatáldozatok kiontott vérének kövekbe ivódott szagát.

A kyr színház minden más hetedkori színházzal ellentétben nem bohózatokat, bábelőadásokat vagy árnyjátékot mutat be, és még csak nem is shadoni divat szerint való moralitásjátékokat, hanem Kyria legendáit és vallásos történeteit állítja színpadra, természetesen ősi kyrrel kevert mai toroni konyha-nyelven. Amennyiben ezek nem ismertek a nézők előtt, úgy maga az előadás teljesen értelmezhetetlen (az olaszul énekelt operákat sem érti és élvezi mindenki☺), bár ennek ellenére számos sznob még így is ódákat zeng az előadások páratlan szépségéről és hangulatáról. A kyr színjátszásról Jan van den Boomen *Toron* kötete behatóan értekezik, így itt csak zanzásítva néhány gondolat, ami a modul szempontjából érdekes lehet:

A rododa tizenhárom karaktert használ, amik mindig fixek. Ezek archetípusok, szimbólumok, és nem egyszer annyira kifacsartak és torzak, hogy a színészeket úgy tenyésztik ezekre a szerepekre. Sokuk családotban-klánokban él, s egy-egy ilyen csoport egyetlen szerepre készül és készíti fel az utódait.

A tizenhárom szerep dióhéjban:

Az őr – hatalmas orrú, kopószimatú, szúrós szemű alak.

A pap – eltorzított, csúcsos fejű szereplő, akinek az aktuális testfestése mutatja meg, épp melyik isten szolgáját alakítja.

A király – hatalmas termetű, pincemély hangú, nemes arcú színész.

Az áruló álnok – a gyakran tragikus sorsú, kopasz, fül nélküli gonosz, taréjos formájúra torzított koponyával.

A boszorkányok ura – sárgát vagy feketét viselő, mindig törpe színész, bármilyen ijesztő testi torzulással.

A kenderfonó – a Sors és Tharr megtestesítője, nagy füllel, hatalmas, legyezőforma homlokkal.

A szűzlány – viaszfehérre mázolt, orr és száj nélküli alak, az ártatlanság szimbóluma.

A hontalan galád – a keserű antihős, sorvadttal lábakkal. A színpadon kötelek és emelők segítségével mozgatják, mert szerepe szerint képes repülni.

A fekete kyr – A titkok, rejtélyek és kíváncsiság megtestesítője, fekete bőrrel, embertelenül széles, hasított szájjal. Kiváló harcos.

A törleány – Remekül vív és táncol, riasztóan karcsú, ami számos torzító műtéttel érnek el.

Az árnyékfestő – Szélesre és laposra torzított koponyájú nőalak, hosszú, vérvörös hajjal, szerepe szerint Morgena szolgátlánya.

A kyr tanító – A bölcs és igazságosztó bíra, hatalmas fejjel, ezüstszállal kihímzett dreggisben.

A tűzseprő – félig ember, félig kígyó, mágiával létrehozott hibrid, a darabokban Sogron segítője.

Minden színész különleges test- és arcfestéket kap, melyek elkészítéséhez igazi maszkmesteri és sminkes szaktudás szükséges, és ami számos mellék-jelentéssel egészíti ki a színdarabot.

A darabot klasszikus toroni samballa-együttes, kórus és tánckar kíséri. Az énekeszenészek főleg húros hangszereken játszanak, s több is akad köztük, akik a bárdmágia egy elkorcsosult, elsősorban hangra épülő, szórakoztatást szolgáló válfaját használják, míg a táncosok szinte minden darabban bemutatják akrobatikus ügyességüket és vívótudásukat. Ők a színdarabok statisztái is egyben, ők testesítik meg a tömeget, a népet és a seregeket, s mivel fegyvert kell fogniuk, az előadás idejére a fegyverforgató kaszt tagjainak tekintik őket.

Fegyvereik a *samballakardok* vékony pengéjű, enyhén hajlított fegyverek, melyek azonban távolról sem csupán kellékek, és a táncosok meglepően jól forgatják őket, ha a szükség is úgy kívánja.

A színház kapuinak megnyitása után elkezdik beengedni a vendégeket, bár erre az előadásra már rég elkelték a jegyek. Mivel darabja fél aranynál kezdődik, és az emeleti páholyokban ez akár a duplája is lehet, betévedő kíváncsiskodót itt még véletlenül sem lehet látni – különösen nem ezen a napon.

A fontosabb mellékszereplők

Tabran Thassyander, toroni boszorkánymester

„A csók, a fürdővíz és a máglya legyen forró – mert egyedül a bosszú élvezetes hidegen.”

Boszorkánymester. Színész. Szerencselovag. Kém. Kalandor. Életművész. Kyr származék, aki a rövidebb életű népeket lenézi, a nála vénebbeket és hatalmasabbakat irigylő és gyűlöli. Ravasz, okos, önimádó. Bármibe is fog, ahhoz tehetsége van. Bármilyen lehetne, de őt a hatalom élteti. A vele szemben tanúsított tisztelet. Az áhítat. A félelem.

Eszkendők óta szolgálja a Lánckarátokat, egyengeti az útjukat, és segíti őket, mert ezzel önmagát is segíti. Tudja, hogy egy napon nélkülözhetetlen lesz a számukra. Aztán lassan majd ő veszi át a szervezetet, és lesz Abaszisz, Toron és a tengermellék alvilágának egyik ura.

Mindenki csak eszköz a számára. Mindenkit ki- és felhasznál. Larisszát a maga kifacsart módján ugyan kedveli, de benne is elsősorban önmagát szereti. Élvezi a rajongását, az odaadását, a figyelmét, a vágyakozását. Tisztában van vele, hogy a nő mit akar tőle, és ez szerfölött szórakoztatja. Ugyanúgy, ahogy mások tervei és vágyai is, mert tudja, hogy ezek kicsinyes, soha be nem teljesülő elképzelések. Persze csak amíg nem okoznak neki főfájást, mert az olyanoknak, akik akadályt mernek gördíteni az útjába, pusztulnia kell!

Ha rangrejtve utazik, szereti toroni weily-színésznek kiadni magát, s ahol ez semmit sem jelent, ott volt már kalmár, tudós, utazó deák, hivatásos szerető, írnok, magántitkár, csillagjós és alkimista is. Mikor épp melyik álcájára van szükség.

Az aukcióra a Lánctörvények képviselőjében érkezik, és mindenképp szeretné megszerezni a Kék Hold Könnyeit, amivel a tengermelléken és Abasziszbán nem csupán jelentős vagyonra tehetnének szert, de a rabszolga-kereskedő szervezet terjeszkedését is megkönnyíteni.

A banara és a méregmester megszerzése személyes célkitűzés a számára, ami nagymértékben elősegítené és meggyorsítaná a ranglétrán való feljebbjutását, s ezért szinte bármire hajlandó. Akár arra is, hogy segítsen egyik-másik ellenfelének, és támogassa Larissza terveit, melyek segítségével nem csupán az Inkvizíció és az ereni királyi udvar titkaiba nyerhetne bepillantást, de a tengermellék egyik boszorkányszektájának jóindulatát is elnyerhetné.

A kíséretét a Lánctörvények fegyveresei, szolgálói és rabszolgái adják, így mindenképp szüksége van néhány olyan emberre, akik egyedül hozzá hűségesek és őt segítik. Ezek gátlástalan, eltökélt alakok kell, hogy legyenek, akiket semmiféle szál nem fűzhet a Lánctörvényekhez. Utazásai során számos ismerőst és szövetségest szerzett, s most az ő segítségükkel próbál rátermett segítőt szerezni. Végül Salyanában, egy tengermelléki városállamban, az ottani szüreti mulatságon találkozik az összeverbuvált csapattal, akiknek pénzt és szívdesszét kínál a segítségükért cserébe. Azokkal, akik kötélnak állnak, az ésszerűség határain belül őszinte és a maga módján tisztességes. Egyelőre nagyon is szüksége van rájuk, később pedig... nos, az majd még elvállik. És amúgy is, ha megvan a banara, nem lesz nagy kunszt megszabadulni pár bosszantó csatlóstól...

Tudja, hogy sokat kockáztat, de sokat is nyerhet.

A nagy tételekben játszott szerencsejáték esetében ez már csak így van.

Toroni boszorkánymester. Magas, jóvágású, fehér sörényű kyr származék, aki gyakran maga is elismert *weily*-darabokban játszó színésznek adja ki magát (eek valahol a rododa színjátás és a periddo nevezetű komédia közt foglalnak helyet, a reneszánsz királydrámák yenevi megfelelői, s a lényeg, hogy előadóinak testét nem kell eltorzítani). Úgy hírlik, hogy a toroni Lyramassir kereskedőház megbízásából jött az aukcióra – ami igaz is, bár ez a ház valójában a Lánctörvények üzleti ügyeinek egyik legfőbb intézője. A dolog pikantériája, hogy ő és Larissza régóta szeretők, s ez esetben is próbálnak egymás segítségére lenni.

Az aukcióra a Lánctörvények érdekeit képviselni érkezett, akiket elsősorban a négyes számú kikiáltási tárgy (Ez egy délvidéki kábítószer receptje. A mákony Ibarából származik és neve a Kék Hold Könnye) – és a hetes tétel, a banara és a méregmester érdekli.

Kísérete: Szolgák és rabszolgák, körülbelül háromtucatnyian – mindazok, akik egy gazdag toroni kalmár társaságában előfordulhatnak. Örök is vannak mellette, akik egytől-egyig a Lánctörvények pribékjei, képzett közelharcosok és gégemetszők.

Larissza úrnő, az Árnyék Leányai boszorkányszekta tagja

„Nem mintha pletykálni akarnék, de jobb, ha tudsz róla, Clara azt terjeszti rólad, hogy...”

Amikor a szépség ésszel, ravaszsággal és nagyravágyással párosul, az félelmetes kombináció. Egy boszorkány esetében mindez eszköz. Szerep. Módszer. Fegyver, ha kell. Larissza pedig ügyes boszorkány. Annyira ügyes, hogy az Árnyék Leányai őt küldték, hogy az uborkafára felkapaszkodni vágó Doyaga révén jusson be az ereni udvarba.

Miután megtudták, hogy a bárót az Inkvizíció is megkönyékezte, vissza akarták hívni, de Larissza könnyörgött, hadd hajtsa végre a feladatát. Ez a második komoly megbízatása, s már az elsőt is sikerrel hajtotta végre – egy haonwelli diplomatát kellett elcsábítson –, így nagyon bízik benne, hogy ezzel a hólyaggal is boldogulni fog.

Óvatos és körültekintő, így először nem is a bárót, hanem annak holdudvarát próbálja lassan behálózni, mind nagyobb sikerrel. Bianca barátnőjének, Isoldénak a komornája és társalkodónője, így áttételesen bármit megtudhat a célpontról, a hálószoatitkait is beleértve, ám ahhoz elég távol van tőle, hogy, ha valami baj történne, őt senki sem gyanúsítaná.

A rés a pajzson Larissza számára

Thassyander, akit a maga módján szeret. Mert hiába ölték meg főzetekkel a méhét, hiába tudja, hogy terméketlen és sohasem lehet gyermeke, attól érzései még lehetnek. És végre talált egy férfi – Haonwellben, ahol nagyobb toroni enklávé van, s ahol mindkettejüknek ugyanaz a diplomata volt a célpontja –, aki ugyanolyan törekvő, elszánt, művelt és sokoldalú, mint ő. Valakit, aki *egyenrangú* vele, a boszorkánnyal. Valakit, aki talán még arra is képes lehet, hogy a rontások ismerőjeként visszaadhassa a méhe termékenységét...

Boszorkány, aki a Quiron-tenger régiójának egyik boszorkányszektáját, az Árnyak Leányait szolgálja. A szekta Morgena hagyományainak és tanításainak egy elkorcsosult változatát követi. Az aukcióra egy behálózandó célpont – Neren Doyago, ereni báró, a királyi udvarnagy barátja és bizalmasa – nyomában érkezik, akit itt akar a rabszolgaság csókjával illetni. Mivel óvatos, a báró feleségének barátnője mellé szegődött, mint komorna, s vész esetén minden gyanút Doyago báró feleségére (Biancára) vagy annak legjobb barátnőjére, a pipogya középnyemes férje (Areccho lovag, a báró titkára) kíséretében utazó szépasszonyra (Isoldéra) próbálja terelni.

Szép nő, de ez esetben szépségét épp, hogy elkendőzni kénytelen, hogy a háttérből mozgathassa a szálakat. Mostanra a kíséret tucatnyi tagja gabalyodott már a hálójába, lehetővé téve, hogy mind közelebb férközzön a báróhoz.

Kísérete: Nem rendelkezik önálló kísérettel, ám az elmúlt bő másfél évben, mely során lassan behálózta a báró környezetét, elérte, hogy a nemes mellett szolgálók információkkal lássák el, és számos próbált szívességgel segítsék.

Mussah ibn Jassif, dzsad kalmár

„A pénz valóban nem boldogít, de végtelenül megnyugtat. Úgyhogy egy napon én szeretnék a világ legnyugodtabb embere lenni.”

Az árva gyermek, aki egy tolvajok működtette dologházban nőtt föl. A kiskölyök, aki ragyogó mosolyával, fejszámoló képességével és alkalmazkodó-készségével nagyon hamar felhívta magára Doldzsah papjainak figyelmét. Aki harmincéves korára már Dél nagyobb részét látta, s mindenhol jó üzleteket kötött a megbízóinak.

Mostanra hatvan is elmúlt, ám tehetsége, lendülete, becsvágya még mindig a régi, és a sikeresen megkötött üzlet utáni sóvárgása sem változott.

Számára már nem is a pénz a legfontosabb, hanem az ellenfél felmérése, az alkudozás, a másik érveinek megcáfolása, a ravasz stratégia, s a tárgyalás ezernyi fortélya, melyek közül nem egyet a múlt tudósaitól, az érvelés mestereitől lesett el. Immáron nem a pénz, hanem a kihívás élte, s ezért is vállalta el Dzsebalah emír felkérését.

Az emírről az a hír járja, hogy dzsenn félvér, ősi vérvonal sarja, aki számos ibarai nemesi családdal áll rokonságban és ápol szövetséget. Egy ilyen nagyúr kérése, aki sem a visszautasítást, sem a kudarcot nem tűri, valójában parancs.

Márpedig az emír egy kardot akar, ami állítólag az egyik ősejé volt, s ami nemrégiben került elő egy kifosztott amund sírboltból. Egy kardot, amivel a maga zászlaja alatt egyesítheti az apró sivatagi törzseket. És persze a Kék Hold Könnyeit, ami a forró Dél egyik olyan titka, amit bölcsebb lenne nem kiengedni a kezükből.

Ami pedig a banarát illeti... mikor a krániak ügynökei nekiálltak átfésülni Ibarát a méregmester után, két ágensük – egyikük a Begyűjtő – Jassifhoz is eljutottak. Pénzt és információt kínáltak a segítségéért, amit a kalmár ugyan nem fogadott el, ugyanakkor el sem utasított. Nem szívesen üzletelt volna a Kosfejes Nagyúr híveivel, de az ellenségeivé sem szerette volna tenni őket.

Ő, aki az elmúlt tíz évben több-kevesebb rendszerességgel részt vett a Csodaművesek aukcióin – minden résztvevő közül ő bír a legtöbb személyes tapasztalattal e téren –, nemrégiben érkezett Ifinbe, ahol is egy számára ismerős személlyel találkozott. Igaz, csak néhány pillanatilag látta viszont a piac forgatagában, de a nyakát merte volna tenni rá, hogy a méregmester után kutató gyilkosok egyike az, aki hónapokkal korábban kereste fel al hamedit otthonában. Ezek után lépett kapcsolatban régi ismerősével, a félszemű Drozzal, az ifini felhajtóval és üzletkötővel, akitől megbízható embereket kért.

Droz, aki Wu Sen La-nak is szerzett pár hasonló alakot, összehozza olyanokkal – a megbeszélésre egy olyan örömtanyán kerül sor, ahol finom étkektől és italoktól ópiumon át örömlányokig mindenféle földi jó akad, hisz’ a kalmár szereti jól tartani a neki dolgozókat –, akik nem csupán segíthetnek neki az aukció során, de óvhatják is.

Mert a licitre kínált tételek közt ott a banara és a méregmester is, és Mussah biztosra veszi, hogy csak idő kérdése, mikor bukkan föl a kráni is...

A messzi délről érkezett pohos dzsad kalmár, aki a dzsenn félvér, Dzsebalah emír megbízottja, és egy ősi sírboltból előkerült mives szablyára és a banarára szeretne licitálni. Másodlagos feladata, hogy lehetőség szerint akadályozza meg a Kék Hold Könnyeinek eladását/megvásárlását, vagy, ha ez nem lehetséges, ő vegye meg, esetleg szerezzé meg attól, aki megvette.

Kísérete: Rabszolgák, írnok és tolmács, számvevő, és természetesen örök, akik részben dzsadok, részben rowoni zsoldosok, akik mind járatosak a belharcban és a kocsmái verekedésben.

Tallachor, haonwelli elf maliduor

„A törvény az, ami kiemel bennünket az állatok közül. Ez ad nekünk tartást, s ez köt össze bennünket az elmúlt korokkal. Aki ezt semmibe veszi, értelmes lény mivoltát tagadja. Az ilyenek pedig megváltás a halál.”

Az emberi nyelvek ezt a kifejezést törvénytudónak vagy bírának szokták fordítani, és leginkább a dzsad *kádi* szóval állítják párhuzamba. Amiben van némi igazuk, ha nem is sok. Mert a *maliduor* egy személyben a saját és más népek törvényeinek ismerője, bíró, és, ha a szüksége úgy hozza, végrehajtó is egy személyben. Így inkább Krad és Dreina papjaira hasonlít, ám az elfek ezt sohasem kötik a kerekfülűek orrára. Hadd higgyék csak, hogy egy olyan elffel van dolguk, aki elég régóta él már az emberek közt, hogy beletörődjön az újfajta törvényekbe, és abba, hogy ez a világ a fiatalabb és szaporább népeké!

Csakhogy az elfek olyan régóta élnek már Yneven, hogy megtanulták, a perc-életű fajok nem maradnak soká, épp csak ki kell várni, míg visszatérnek az ismeretlenségbe. Az ilyenek legyőzésének legbiztosabb módja, ha túléljük őket. És, ha mégis érintkezni kell velük – például

Haonwellben, ahol a Könnyűléptű Nép már régóta az emberek mellett él –, arra ott vannak a maliduorok, akik, ha kell diplomaták, ha kell üzletkötők, és, ha kell, hóhérok.

Tallachort népének vénjei küldték Ifinbe, hogy szerezzé vissza az Ereniek által eb módon kicsalt elővásárlási jogot, amibe annak idején azért kellett beletörődjenek, hogy Haonwell, ahol annyi elf él, egyenlő elbírálásban részesüljön a Pajzs-államok közt. Anno azt hitték, hogy ezzel majd elnyerik Eren jóindulatát, de tévedtek. Most,

évtizedekkel később végre lehetőség nyílt elégtételt venni a régi sérelemért és semmissé tenni a kontraktust.

És, ha mindent jól csinálnak, a pegazus-ménések ismét biztonságban lesznek.

A Csodaművesek maguk vették föl a haonwelli elfekkel a kapcsolatot – nyilván szabadultak volna a kacifántos módon a kezükbe került szerződéstől –, ám igazi kalmárlelekként szerették volna a lehető legtöbbet nyerni az üzleten, ezért licitre bocsátották a kontraktust. Úgy voltak vele, ha az erenieknek többet ér, mint az elfeknek, nekik az is jó.

Népének vénjei azzal bízták meg Tallachort, hogy szerezze meg a kontraktust, lehetőleg minél kevesebb feltűnés és vérontás árán. A maliduo tudta, hogy ehhez emberekre lesz szüksége, csak hogy ő nem bízott az emberekben. Félelfeket és elf szimpatizánsokat keresett hát régi kapcsolatai – kalandorok, kalandozók, kalmárok és felhajtók – segítségével, akik segítségével gyorsan és gördülékenyen fogja tudni lebonyolítani a licitet. És, ha módjában áll, a Kék Hold Könnyeit és a banarát is megszerzi, mert efféle szörnyűségek csak ne kerüljenek emberi kezekbe! Nincs szükség rá, hogy a gyermekeiket Haonwellben efféle szennyel mérgezzék, és mindig jól jöhet egy olyan fegyver, amit talán sohasem kell használnak, ám ami óvatosságra szorítja az ellenük fenekedőket.

A kétfős kíséretéhez csatlakozókkal a tengermelléki Ardorich városában, a Szellős Ligethez címzett fogadó egyik kibérelt szobájában találkozott először, hogy se Ifinhez, se Haonwellhez ne köthessék. Szerette volna megismerni őket, felmérni, mifélek, mennyire megbízhatóak, mi motiválja őket. A tucatnyi jelöltből alig néhány főt válogatott ki, s csak ezek után avatta be őket a részletekbe. Mert tudta, hogy valamennyire kénytelen lesz megbízni bennük – már amennyire a kívülállókban meg lehet bízni.

A Haonwellből jött elf az ottani hosszú életűeket képviseli, akik szándékuk szerint szeretnék egy koncessziót visszavásárolni. Az Északi Szövetség hangadói, az ereniek sohasem szívelhették az elfeket, és negyven évvel ezelőtt sikerült egynémely üzleti machinációk révén elérni, hogy elővásárlási joguk legyen a haonwelli elfek tenyésztette pegazusokra, melynek révén számos pompás tenyészmentől és kancától fosztották már meg a gyűlölt elfeket. Tallachor, ha módjában áll, igyekszik keresztbe tenni az ereni küldötteknek, miközben a saját céljait próbálja elérni. A banara és a méregmester csupán annyiban érdeklő, hogy lehetőség szerint óvna a népet attól, hogy efféle iszonyat kerüljön az Északi Szövetség földjeire.

Kísérete: Mindössze két kísérővel érkezett, akik maguk is elfek, s a testőr és mindenek szerepét töltik be mellette. Nemigen érintkeznek más népekkel, bár az elf nyelv és kultúra ismerete talán az ő ajtajukat is megnyithatja a kívülállók előtt.

Neren Doyaga ereni báró, az Északi Inkvizíció megbízottja

„Mit képzelsz magadról, büdös paraszt?! Tudd, hogy hol a helyed! Mi az ott nálad? Mutasd csak... ah... ó... ezer bocsánat, nagyuram, hogy nem ismertem föl azonnal! Miben állhatok a rendelkezésére?”

Fölfelé törleszkedik, és lefelé tapos – ha van olyan, hogy nemesi hitvallás, akkor ez az, és nem az „életünket és vérünket”. És ez alól az ereni nemesség sem kivétel. Egy

részük talán kiválóan harcol lóhátról, de a szó klasszikus értelmében nem lovag. A báróba sem sok lovagiasság szorult, ám annál több hatalomvágy és ambíció. Mivel a királyi udvarnagy rokona és bizalmasa, s már nem egy alkalommal bizonyította, hogy használható ember, akire kényes feladatokat is rá lehet bízni, végül az Inkvizíció is fölfigyelt rá.

Új ajtók és új lehetőségek nyíltak meg előtte, ami még óvatosabbá, ugyanakkor paradox módon még magabiztosabbá tette. A viszonylag gyorsan jött hatalom, a titkos találkozók, a lopva érkező levelek és üzenetek miatt Bianca, a báró felesége eleinte szeretőre gyanakodott, s a férje végül kénytelen volt bizonyos részletekbe beavatni. Bianca pedig, aki maga is úrhatnám nő, a dologban csak a felemelkedés lehetőségét látta meg, a pénzt, a csillogást, a kényes titkokat, és nem azt a veszélyt, ami a férjére – és áttételesen őrá is – lesket.

A Csodaművesek aukciója a báró első komolyabb olyan megbízatásának ígérkezik, amit az Inkvizíció megbízásából kell végrehajtson. Hivatalosan annak az évtizedekkel korábban megkaparintott elővásárlási jognak a visszaszerzése a feladata, amivel már annyi borsot törtek az elfek orra alá, s ehhez a pénzt és a fegyveres kíséretet az ereni kancellária biztosítja. Ám van egy másik feladata is – az Inkvizíció által küldött ügynökök bejuttatása az aukcióra, ahol lehetőség szerinti támogatnia kell őket.

Az ágensekkel még Erenben találkozik, egy olyan nemesi kúriában, ami az Inkvizíció csatlósainak egyik gyülekezőhelye. Egy vizitátor atya az, aki bemutatja a két felet egymásnak, s a báró gondjaira bízva a JK-kat. Doyaga valahol sértőnek érzi, hogy kibiceket ültetnek a nyakára, és, bár tisztában van vele, hogy ő csupán az álcát adja, mégis úgy érzi, hogy egyedül is képes lenne megállni a helyét (pedig valójában ez az első valódi kiküldetése, és kékvérűként nem is igazán gondol bele, hogy az ügynökök tulajdonképp a *vizsgáztatói*). S mivel szerepük szerint a JK-k a kíséretéhez tartoznak, és már Erentől vele tartanak, arra az esetre, ha valaki figyelné őket, úgy is kezeli az ügynököket, mintha a szolgálai lennének. Ha erre figyelmeztetik, talán szabadkozik egy kicsit, hogy csak a látszat kedvéért teszi, hogy se a felesége, se annak velük utazó, kikapós barátnője, vagy annak férje, a pipogya titkár ne fogjanak gyanút – egyiküket sem avatta be az utazás valódi céljába, bár Biancának azért vannak bizonyos sejtései –, ám szemlátomást élvezzi a helyzetet. Ha a karakterek ezt nem hagyják szó nélkül, a báró százféle kicsinyes módon próbál kellemetlenkedni, a gyengébb szállástól és ételtől az élcelődésen át a nyílt rendreutasításig.

A licitre kiutalt pénz javát váltókban viszi magával, amire magától értetődően úgy tekint, mintha a saját vagyona lenne, s az aukción ennek egy részét arra használja föl, hogy a hol hízelgő, hol sértődötten hallgató Biancát drága ékszerekkel kárpótolja és kápráztassa el.

Ereni nemes, a király udvarnagyának barátja, távoli rokona és megbízottja. Amit már csak igen kevesen tudnak róla, hogy egyben az Északi Inkvizíció ügynöke is, aki nem csupán információt gyűjteni érkezett, hanem azt megakadályozni, hogy a toroniak rátehessék a kezüket a banarára, és a délről becsempészett új mákonyra, a Kék Hold Könnyeire, amivel aztán eláraszthatják az egész Északi Szövetséget. Parancsba kapta továbbá, hogy ezt mindenképp akadályozza meg, és lehetőség szerint azt is, hogy az elfek visszavásárolhassák a pegazus-kereskedelemmel kapcsolatos koncessziót is. Arról, hogy a kíséretében egy boszorkány is van, aki már el is kezdte kivetni rá a hálóját, fogalma sincs.

Kísérete: Körülbelül három tucatnyi, ereni fegyverforgatók és szolgák, akik között egy elf is akad, akit trófeaként hoztak magukkal. Földszínű, zárt, kényelmetlen díszruhák, a többi vendéghez képest viszonylag kevés pompa.

A Tiszteletreméltó Wu Sen La, enoszukei kalmár

„Kérlek, engedd meg, hogy egy olyan visszautasíthatatlan ajánlatot tegyek!”

Wu nem volt mindig kalmár, sőt, még csak nem is mindig Erionban élt. Wu Sen La száműzetésben tengődő nemesember, aki másfél évtizede vágyódik haza népe erioni enklávéjából. Mert hiába van érzéke a kereskedelemhez, hiába remek tárgyalópartner, művelt, udvarias és céltudatos, ha egyszer civilizálatlan barbárok közt kell vegetáljon.

Wu egy nő miatt került ebbe a helyzetbe. Ha kurtizán vagy elcsábított hajadon lett volna az illető, azt talán könnyebben elnézik neki, elvégre egy *hatamoto*, azaz főúri testőr másodszülött fiaként számtalan kiváltsággal bírt. Csakhogy ő épp annak a *daimjónak* a leányát környékezte meg, akit a családja szolgált. Az enoszukei társadalom az efféle kihágást halállal bünteti, s a nagyúr Wu apjára bízta ennek végrehajtását.

Az agg harcos undorral vette tudomásul, hogy kisebbik fia hiába szamuráj, képtelen rangjához és neveltetéséhez méltón saját kezével vetni véget az életének. Szeppek helyett az örökös száműzetést mérte hát rá büntetésül. Elvette tőle a rangját jelző két kardot, és ezek után a szamurájok által megvetett kalmárlét és a pénzzel való sáfárkodás várt rá a távoli Erionban.

Egészen mostanáig. Mert a pénz – főleg a *sok* pénz – megfelelő kezekben csodákra képes. És Wu *nagyon* sok pénzt halmozott föl az elmúlt években sáfrány, bors, selyem és szójakereskedelemből. Voltak már kisebb üzletei a Csodaművesekkel, tudta hát, mire számíthat tőlük, s az idei kínálatban több tétel is lázba hozta. A Kék Hold Könnyei remek lehetőséget biztosíthatnak, hogy még nagyobb profitra tegyen szert, kiszorítva ezzel az olyan profán kábítószereket a piacról, mint az ópium vagy a hasis. A banara padig... egy értelmes méreg, amit szinte senki és semmi nem állíthat meg... egy ilyennel visszanyerhetné a daimjo jóindulatát. Vagy akár végezhetne is vele és a családjával, és mindenkivel, akivel csak kell, hogy végül az üljön a helyébe, akit ő, Wu választ.

Talán épp *ő* maga.

Ehhez azonban olyan megbízható emberekre van szüksége, akik nem csupán ismerik a kerekszemű népek gondolkodását – végtére is az elmúlt tizenöt évben ezt *ő* maga is elég jól kiismerte –, és elég gátlástalanok – kalmárként *ő* sem egy patyolatlelkű szűz –, hanem hajlandóak is segíteni neki. A kerekszeműek ugyanis hírhedten kiszámíthatatlanok és megbízhatatlanok, akik a saját fajtájukkal sem szívesen üzletelnek, hát még az idegenekkel!

Értelmes és sokoldalú emberekre volt hát szüksége. Megbízhatóakra. Kiszámíthatóakra, akik lojálisak, és nem árulják el félúton. Ilyeneket kért, és egyik ügyfele, Droz, az ifini al- és félvilág egyik felhajtója kerítettek is neki néhány rátermett alakot.

A találkozóra a nagyváros egyik fürdőházában, az enoszukei ízlése szerint berendezett egyik hátsó helyiségben kerül sor futonok, hímzett párnák, sárkánymintás paravánok és pár csésze szake meg tea kíséretében. És akad persze némi bor is, mert a kerekszemű barbárok – persze Kaoraku ments, hogy ezt valaha is a szemükbe mondja! – azt szeretik...

A kalmár a távoli Enoszuke szülötte, aki az erioni enklávójukból érkezett, s maga is szeretné megvásárolni a Kék Hold Könnyeit, amit odahaza hatalmas összegért bocsáthatna áruba, de elsődleges célja a banara és a méregmester megkaparintása. Csöndes, kellemes modorú, középkorú enoszukei, aki jovialis udvariassággal néz le minden barbárt – márpedig aki nem enoszukei, az mind barbár...

Kísérete: Vegyes társaság, főleg tengermellékiek, ám a kísérete magját tucatnyi enoszukei adja. A selyembe öltözött szolgálókon kívül van mellette négy zord testőr is, akik a fegyveres és fegyvertelen harc avatott ismerői.

A Begyűjtő, kráni fejevadász

„Élve vagy holtan, de velem jössz!”

Harmincas férfinak látszik. Átlagos arc, átlagos termet. Pedig valójában nincs saját arca, se neve, se származása. Emléke is csak annyi, amennyit a kiképzői meghagytak neki, illetve, amit beléje plántáltak.

A személyisége olyan, akár a képlékeny agyag. Mindig az adott helyzethez, szerephez és feladathoz alkalmazkodik. A kráni gyepükön töltött gyermekkorából csak az ostor pattogására és a félhomályos termekben folyó kiképzésre, a vadállati kegyetlenségű tanító sápadt arcára és örökké éhes szemére emlékezik. És néha,

álmában kiáltozást hall, tűz és füst szagát érzi, női sikoly harsan, valaki az anyja után kiabál és sír, aztán kezek ragadják meg, felkapják, és viszik, ki tudja hová... de ezek csak álmok, amikről soha senkinek nem beszél.

Ahogy a klántársai sem.

A jól teljesített munka jutalma a dicséret, amire ő is, a többi magafajta is mindennél jobban vágyik. Az elismerésre. A tudatra, hogy lassan kiemelkedik, lesz *valódi* neve és arca, *valaki* lesz. És ez mindennél fontosabb. Akik nem így gondolták, hamar kirostálódtak a tanítványok közül, és soha senki nem látta őket viszont.

Az olyan morális skrupulusoknak, mint ne ölj, ne csalj, nem lopj és hazudj, hírét sem hallotta. Mert, ha a feladat megköveteli, ezeket igenis megteszi. Sőt, ennél sokkal többet is.

Fél tucat társával indították útnak előbb Gorvik, majd Ibara, s legvégül a Sheraltól északra fekvő földek irányába, hogy fölkutassák a méregmestert. Amolyan vizsgafeladat ez a számukra, ami az egyiküknek dicsőséget szerez majd, a többiek pedig meghalnak út közben, vagy szégyenszemre dolguk végezetlen lesznek kénytelenek hazakullogni, s eltérni a rájuk váró büntetést.

A Csodaművesek aukciójáról még Ibarában szerzett tudomást ő és az egyik társa, s azért is környékezték meg ibn Jassifot, hogy megtudják tőle, kik vesznek részt rajta. Úgy ítélték, hogy a dzsad nem jelent rájuk nézve akkora kockázatot, hogy meg kelljen ölniük, főleg, hogy Ifinben, ha minden más tervük kudarcot vall, még hasznukra lehet.

A Begyűjtő társának egy hajnalon egyszer csak nyoma veszett, és mivel azóta sem került elő, azt feltételezte, hogy egyedül indult tovább, hogy a sikeren se kelljen majd osztoznia.

A Begyűjtő azt feltételezi, hogy a vele együtt útnak indítottak közül egyedül ő jutott ilyen közel a célponthoz, ám kellőképp óvatos, s így annak a lehetőségét sem zárja ki, hogy téved. És ha így van, akkor ezt valószínűleg

az életben maradt klántársai is ugyanígy gondolják...

Ránézésre harmincas, jellegtelen arcú, napsütötte bőrű férfi, aki szinte bárhonnán származhat. Hol itt, hol ott tűnik föl, nehéz rá figyelni, s igyekszik beolvadni. Több olyan vegyes társaság is van, ahol ez viszonylag könnyen megy, főleg, hogy gyorsan és ügyesen változtatja el a külsejét, hangját és viselkedését. A neveit és személyiségét is folyamatosan cserélgeti, bár akadhat egy-egy szófordulat, szokás vagy gesztus, amit elvéthet, ha nincs elég ideje az új szereppel azonosulni (ezért is igyekszik a szolgák/rabszolgák közé vegyülni).

A Begyűjtő kráni megbízásból tevékenykedő, bár nem kráni származású bérgyilkos, aki azért érkezett, hogy elfogja és hazavigye a méregmestert, vagy, ha ez nem

lehetséges, akkor megölje. A banarát mindenképp vissza kell szerezze, ha erre nincs mód, akkor meg kell semmisítse.

Rawarra

Eredetileg egy kráni mérekszeka tagja, aki előbb Gorvikban próbált szerencsét, majd továbbállt, és egy különleges, intelligens és irányítható méreggel északabra próbált meg új életet vásárolni magának. A tudása miatt a krániak őt magát sem szívesen hagynák futni (elég volt, hogy anno egy egész kráni fejedelmek-klán dezertált, nincs szükségük arra, hogy újabb titkok szivárognak ki a Fekete Határon túlra – bár ez a Birodalom gépezete szempontjából valójában sokadrangú, jelentéktelen ügy), így gyilkosokat küldtek utána. Ezek java gyeplakó vagy külhoni, tekintve, hogy a célpont nem bír akkora jelentőséggel, hogy valamelyik birodalmi klán fejedelmek-klán fejvadászait uszítsák rá.

Rawarra maga szűkszavú, napcserezett bőrű, savószemű férfi, aki a testét borító hegek és tetoválások miatt minden körülmények közt igyekszik kesztyűt és zárt ruhát hordani, ami az arcán kívül nem hagy szabadon semmilyen bőrfelületet.

Kísérete volt ugyan – néhány pénzen felfogadott alak –, de miután sikerült kapcsolatba lépnie a Csodaművesekkel, azok az aukció idejére már ők biztosítanak a számára védelmet.

A Játékos Karakterek

A JK-k ebbe a színpompás forgatagba csöppennek bele, mint valamelyik fél ügynökei/kísérői. Annak függvényében, hogy a csapatkonceptió mit tesz logikussá, több kiinduló helyzet is elképzelhető:

– Lehet, hogy a JK-k az Északi Szövetség inkvizítorainak egyelőre még nem túl magas rangú ügynökei, akiktől azt várják, hogy licitáljanak a banarára, próbálják megszerezni, és figyeljék meg Doyaga bárót, akivel kapcsolatban felmerült, hogy valaki rajta keresztül próbál meg beférkőzni az ereni nemesség, és áttételesen az Inkvizíció soraiba. Ez esetben valószínűleg az ereniek társaságában érkeznek, és a báró valamelyest tisztában lehet a kilétükkel és segíti őket, – bár nyilván mindent ő sem tud róluk. Ahogyan a JK-k sem tudhatják, hogy a báró kíséretében egy boszorkány figyeli minden lépésüket és, ha kell, próbálja gyanúba keverni, vagy (akár a toroniak segítségével is) kiiktatni őket.

– Elképzelhető, hogy a csapat a toroniakat segíti, ez esetben a banara és a Kék Hold Könnyeinek megszerzése (akár másoktól való elorzása) az elsődleges cél, a másodlagos pedig Larissza ügyének előremozdítása (a bárót olyan helyzetbe hozni,

hogy egy darabig egyedül lehessen a nővel, aki a csókmágia segítségével a hatalmába kerítheti).

- Egy vegyes, politikailag/vallásilag nem elkötelezett csoport akár az enoszukei, akár a dzsad érdekeit is szolgálhatja. Ez esetben a cél a banara és a Kék Hold Könnyeinek megszerzése, mely során fortély és erőszak alkalmazása sem tiltott...

- Ha a társaság haonwelli vagy elf szimpatizáns, céljuk egyértelműen az elfek és Haonwell érdekeinek előremozdítása. Másodlagos cél a banara és/vagy a Kék Hold Könnyeinek megszerzése lehet, de csak azért, hogy efféle mérgekkel ne ronthassák tovább az északi helyzetet. És ebben a speciális szituációban van még egy másodlagos feladat, ami a JK-kra hárul: az ereni báró kíséretében szolgáló elf nő megszabadítása/kiváltása.

Mivel a színház területe szakrális védelem alatt áll, a pszi képességek alkalmazása furcsa víziókat eredményezhet (remek lehetőséget nyújtva a KM-nek, hogy bizonyos infókat elcsepegtessen, esetleg bepillantást engedjen más frakciók dolgaiba), s a papi és mondén mágia is nehezkesebben működik, mint odakint. A benti fegyverviselés elméletileg tilalmas (senki sem rohangál sodronyíngben és csatabárdokkal a kézben), amit a Csodaművesek fegyveresei be is tartatnak az aukció résztvevőivel, A JK-k kénytelenek lesznek elsősorban a feladatra/feladataikra összpontosítani, lehetőség szerint kerülni a nyílt konfrontációt és harcot, mert könnyen pórul járhatnak.

A modul alig néhány óra eseményeire fókuszál, így nem lesz lehetőség minden történetzállal találkozni, és legfőképp nem lesz lehetőség mindegyikbe beleavatkozni. Ha a karakterek nem terveznek, várják, hogy valami úgyis történik, előbb-utóbb csak adódik lehetőség, vagy próbálnak mindenbe belekapni, bizony kifuthatnak az időből, vagy tévútra juthatnak. Elképzelhető, hogy a rájuk bízott feladatot/vállalásokat nem tudják teljesíteni, de ez minden reménybeli kalandozóval előfordulhat...

A különféle frakciók egymás ellen is intrikálnak, s az egymással ellentétes érdekeikből adódóan igyekeznek a többiek táborában kémeket, besúgókat, árulókat, ágenseket keresni. Ez rendszerint időigényes feladat, ám pénzzel, fenyegetéssel, mérgekkel, mágiával, sokakat néhány óra alatt is meg lehet puhítani. A JK-k is lehetnek efféle praktikák végrehajtói vagy épp célpontjai, annak függvényében, hogy kinek az oldalán érkeztek az aukcióra.

A többség mindenképp szeretné megszerezni a banarát, és jó eséllyel a méregmestert is, s ez olyan érintkezési pont, ami miatt bármelyik fél is licitál sikeresen, számíthat rá, hogy mások majd megpróbálják megkaparintani (bár egy dzsad vagy enoszukei kalmár megfelelő ellentételezésért akár rövid úton túl is adhat rajta, főleg, ha a JK-k hathatós érvekkel gyakorolnak nyomást egyik vagy másik félre). Mindazonáltal a színdarab és a közben levezényelt aukció fél napnál is rövidebb időt ölel föl, így végtelenül ravasz és bonyolult intrikálásra, hosszas tervezést igénylő manőverekre (esetleg merényletekre) feltehetően egyik fél részéről sem lesz idő.

Az események folyása

Álljon itt egy rövid időrend, hogy mikor mi történik, és kik mit csinálnak. A JK-k mindenhol úgysem lehetnek ott és mindenbe úgysem folyhatnak bele, ám az, hogy a mellékszereplők is cselekszenek, remélhetőleg élő háttérrel ad az események folyásának, és nem úgy tűnik majd, mintha csupán papírmasé díszletek lennének.

- A délután *harmadik* órájában nyitja meg kapuit az Öt Arc Háza, és színpadias szertartásossággal fogadva a vendégeket Kyria ódon falai közt.

Az érkezési sorrend többé-kevésbé tetszőleges, mi több nem is egy kapun engedik be őket (az épületnek összesen öt bejárata van, ezek közül három akkora, hogy akár egy batár is befér rajta), ami azonban lényeges, hogy a toroniak és az ereniek semmiképp sem egyazon kapun át akarnak belépni.

A bebocsátásnál a Csodaművesek őrei és titkára is jelen vannak, csendes udvariassággal üdvözik a vendégeket, ismertetik az aukció menetét és szabályait, és elkérik a vendégek fegyvereit megőrzésre (egy földmélyi raktárban helyezik el őket, erős őrizet alatt). Az erőszakos cselekedetek szankciókat vonnak maguk után, mely első esetben súlyos pénzbírságot (25arany), második esetben az aukcióról való kizárást vonja maga után. Az is megemlíti, hogy a színház az ősi tradíciók értelmében szentnek számít, így aki ilyen helyen akar vért ontani, az az istenek haragját vonja a fejére. Mivel a helyet a kyr hagyományok szerint szentelték föl, a mágia és a pszi mai használóit - a korcs kyr mágiát és pszit használókat, mint például a boszorkánymestereket ez kevésbé sújtja, a rájuk vonatkozó módosítók feleződnek - ezt zavarhatja/akadályozhatja, a papokról nem is szólva. (A Csodaművesek előszeretettel tartják efféle helyeken az aukcióikat, hogy lehetőség szerint elkerüljék a mágikus beavatkozásokat).

A Csodaművesek fegyveresei tengermelléki zsoldosok, vegyes népség, akik mind ezüst és elefántcsont színekre festett maszkot viselnek, hogy könnyű legyen felismerni őket. Rajtuk kívül, ha minden kötél szakad, a színdarab zenészei, a kórus és a táncosok is hadra foghatók. Az előbbieket a bárdmágia korcs változatát használják (10 manapontból gazdálkodnak és csak a fény és hangmágia fogásait tudják alkalmazni), az utóbbiak karddal védik a színházat és a társulatot. A Csodaműveseknek összesen ötvennégy fegyverese és két varázstudója van, akik az Öt Arc Házának társulatával és a hely speciális adottságaival együtt feltehetően elegendően lesznek bármilyen rendbontás megakadályozásához.

- A délután *negyedik* órájára minden vendég megérkezik, elfoglalják a nekik kiutalt, személyes igényeik szerint berendezett szállásokat (mind az első szinten kapnak szállást, az óramutató járásával megegyező irányban, a következő sorrendben: a haonwelliek, az enoszukeiek, a toroniak, a dzsadok és az ervek.

Mindenkit frissítővel fogadnak, ami ételt és italt foglal magában, minden vendégnek a saját ízlése szerint valót, ami nem ütközik annak vallási, faji vagy ízlésbeli megkötéseivel. A dzsadoknak sörbetet és citromos vizet, az enoszukeieknek fekete teát és szakét, a haonwellieknek elf harmatvizet, a toroniaknak toroni égetett szeszt és gyümölcsös frissítőket, míg az erveknek bort szolgálnak föl. Az ételeket az aszisz konyha ezernyi, elsősorban tengeri ételekből álló fogásaiból válogatják össze.

A szolgák mindig ötfős csoportokban járnak, és egy kivételével mind némák – vagy így is születtek, vagy olyanok, akiknek ilyen vagy olyan oknál fogva eltávolították a nyelvét. Ha valakinek a tőlük támadna gusztusa információt szerezni, azt legfeljebb a csoport vezetőjétől teheti, aki ugyan nem néma, de lojális. Főleg mivel minden csoportban csak egyvalaki tud beszélni, elég könnyű kideríteni, hogy ki kotyogott el ezt-azt. Bár, ha ügyesen intézik, nyilván a szolgálaktól is meg lehet tudni ezt-azt.

A Csodaművesek meghagyták a szolgálaknak, hogy ahol lehet, hintsék el, hogy a gazdáiknak mindig igen bőkezűek, jól bánnak velük, a vendégeikkel nagylelkűek, az ellenségeikkel szemben azonban kíméletlenek.

- **Öt** órakor kezdődik a színi előadás, amit egy hajdani kyr szertartásos fohász, vér és boráldozat előz meg, s amin ez alkalommal csak az árverésre érkezettek lehetnek jelen. Vannak köztük, akik maguk nem is vesznek részt a liciten, hanem azt valamelyik emberükre (mondjuk a JK-kra) bízzák. Az enoszukei kalmárt például kifejezetten érdekli a színi előadás, a toroniak számára ez valóban szakrális élmény, az elfek azonban izzó gyűlölettel tekintenek egy olyan kor emlékeire, ami a crantaiakkal együtt az ő hanyatlásukat is elhozta.

A színdarab a hatodikori démonikus birodalom megroppanásáról és a toroni császárság megszületéséről szól (*Jan van den Boomen az egyik Legendák és Enigmák kötetben erről kisregényt is írt, ami holmi fekete kutyáról szól... ☺*).

Az előadás a toroni kultúrában járatlanok, a kyr nyelvet nem ismerők számára szürreálisnak és sokszor nehezen követhetőnek tűnik (körülbelül, mint egy japán *no* dráma, amiért is az enoszukei a nyelvi korlátok ellenére is élvezettel szemléli a darabot).

A színdarab hét óra hosszú, egyszerre soha sincs mind a tizenhárom szereplő a színpadon, és összesen öt felvonásból áll. A felvonások közt nincs klasszikus értelemben vett szünet, hanem ilyenkor az egyik szereplő – a tanító – fertályóráig kyr anekdotákkal és aforizmákkal szórakoztatja a közönséget, amit természetesen csak a kyr vagy a toroni nyelv ismerői értenek. A szünetekkel együtt az ötkor kezdődött előadás éjközép után, a hajnal első órájában ér majd véget.

A vendégek úgy vélhetik, hogy az előadás nem több álcánál, esetleg az ő szórakoztatásukról szól, pedig valójában szakrális rítus és áldozat Kyria ősi isteneinek, ami újfent megerősíti a színház mágikus védelmét.

- **Hatkor** veszi kezdetét az aukció a második emeleti termék egyikében és órákon át tart majd. Huszonhárom kisebb értékű műtárgyat és nyolc egészen speciális tételt bocsátanak áruba. Ez előbbieket festmények, tálak, ékszerek, ritka parfümök csupa drága holmi, de egy sem akad köztük, ami igazi jelentőséggel bírna. Az utóbbiak az áruba bocsátás sorrendjében:

- Egy csomóírással készített szövet-kotta a crantai időkből, hozzá visszafejtési kulcs. Egy zenében járatos személy ennek segítségével képes lehet az ötödikor egy szent zsoltárát megszólaltatni. A mágiában jártasak számára kiderülhet, hogy a tárgy még mindig bír szakrális erővel, papok, sámánok, varázslók számára több lehet ez puszta kuriózumnál. A kikiáltási ár 300 arany.

- A második tétel egy ősi amund *usépti* figura, amit valaha az elhalt nemesek sírjába tettek. Kék üvegpasztó és füstkvarc holmi, egy ülő írnot is ábrázol, és a különlegessége, hogy az apró figura ölében tartott papirusztekercsen egy amund óvó bűvige található, ami távol tartja az alacsonyabb rendű élőholtakat (persze ez csak annak hasznos, aki képes elolvasni és kiejteni az amund szavakat). A kikiáltási ár 350 arany.

- A harmadik tétel egy ezüst kámeába foglalt bíbor gyöngy, amihez a kikiáltó nem fűz kommentárt, és úgy tűnik, a legtöbb jelenlevő tudja is, hogy miért nem, mert senki sem akar/mer a csecsebecsére licitálni. A kikiáltási ár 10000 arany.

- A negyedik darab a Kék Hold Könnyeinek receptúráját tartalmazó árkus papír. A kikiáltási ár 3000 arany.

- Az ötödik egy Ibarából származó csodaszép, akvamarin-berakásos markolatú szablya, melyet állítólag valaha egy dzsenn hadúr forgatott. A fegyver valóban sugároz - leginkább varázslóinak tűnő - mágiát. A pengébe vésett szöveg kusza, indázó jelei írásjeleit ma már nemigen tudná bárki is elolvasni, ám aki huzamosabb időn át figyel, azt kellemetlen érzés keríti hatalmába. A kikiáltási ár 4000 arany.

- A hatodik egy eladásra felkínált kontraktus, ami eddig ereni tulajdonban volt, és a haonwelli ménesekkel kapcsolatos elővásárlási jogot érinti. Azt jó eséllyel egyedül az ereniek tudhatják, hogy az a szerződés egy szűk esztendővel ezelőtt, szerföltt gyanús körülmények közt tűnt el a királyi levéltárból, és közben két írnot és egy rangidős könyvtáros is elhalálozott). A kikiáltási ár 2000 arany.

- A hetedik tétel pedig Rawarra méregmester és a banara, amit egy tételként bocsátanak áruba. A kikiáltási ár 8000 arany.

A licitálást a Csodaművesek festett, ezüst és elefántcsont maszkos, pszi-pajzsokkal óvott elméjű intézői végzik. Egy-egy ilyen fogadta a kapuban az érkezőket, és mindig gondosan ügyelnek rá, hogy se a beszédük, se a hangjuk, szóhasználatuk vagy gesztusnyelvük ne árulkodjon arról, kik és honnan származnak. Természetesen magas szintű nyelvismerettel, kultúraismerettel vagy színjátszással azért ez-az kideríthető róluk, de attól, hogy az adott kikiáltó például erv származású, a JK-k még nem lettek sokkal okosabbak.

Az elméjüket óvó statikus pszi-pajzsok 35-ös erősségűek, nem ők maguk húzták föl, s mivel nem pszi használók, nem is érzik, ha valaki megpróbálja lebontani. Ha valaki megsemmisít egy ilyen pajzsot, megpróbálhat a kikiáltó elméjébe beleolvasni, de egyfelől nem sok hasznosat talál, másfelől a Csodaművesek pszi-mesterei, aki időről-időre ellenőrzi a pajzsokat, legfeljebb két órán belül megtudja, hogy valaki hozzányúlt valamelyikhez. Van rá esély, hogy kiderítsék, ki volt az, akkor az pénzbírságot, vagy, ha már van valami az illető rovásán, az aukcióról való kitiáltást vonja maga után.

Licitálni kis táblácskák felemelésével lehet, amit az itt levők a terembe való belépéskor kapnak. A JK-k, annak függvényében, hogy kinek szolgálnak, más és más oldalán vehetnek részt a licitáláson, s különböző összegekkel rendelkezhetnek. A dzsad ugyan szeret maga alkudni, de ez nem jelenti azt, hogy a neki szolgáló JK-k ne lehetnének jelen. A toroni szívesebben van folyton mozgásban, és amúgy is ott az előadás, ahol reményei szerint találkozhat szerelmével, Larisszával. Az Inkvizíció jó eséllyel nem az erv báróra, hanem a JK-kra bízta a licitálást. Az enoszukei örömmel átadja az alkudozás alantas feladatát a megbízottjainak, míg ő a kyr drámában gyönyörködik. Az elfek maguk intézik az efféle dolgokat, hacsak nincs egy alkalmas ember vagy félelf, aki jobban kiismeri magát az emberi szokások közt. **!!!A JK-k 10000 arannyal (nem készpénz, hanem váltók) gazdálkodhatnak, ha az Inkvizíció emberei, akkor 12000-rel!!!**

- **Hétkor** ugyan még tart a licit, ám közben más dolgok is történnek. A kráni gyilkos az előtt próbál először végezni a méregmesterrel, hogy a licitáláskor sor kerülhetne az utolsó tételre. Erre nincs sok esélye, mert Rawarra már a második emelet egyik zárt szobájában van, de a gyilkos szolgának álcázva próbálja kideríteni, hogy hol lehet, hogy a közelben férközhessen. Tudja, ha ezzel nem jár sikerrel, akkor következőleg akkor kell majd megpróbáljon lecsapni, mikor a banara-mester már elkel, s ezzel kikerül a Csodaművesek védelme alól.

Ebben az órában Larissza próbál kompromittáló helyzetet teremteni – Isoldénak adja ki magát és az enoszukei kíséretéhez tartozó szamurájt környékez meg bűvös és színészi képességei segítségével, aki azt hiszi, hogy a szép nő valami könnyű kalandot keres, és el is megy a megbeszélte légyottra az ervek szállására a következő órában.

És ebben az órában az elfek egyike felfedezi azt a toroni hekká-szobrot, ami egy hatodikori démont ábrázol, s ami előtt valaki véráldozatot mutatott be. Ez a toroni boszorkánymester volt, aki az egyik rabszolgája véreből adott a hekkának, hogy a mai estén kísérje siker a vállalkozásaiban.

- **Nyolckor** már a különleges holmik árverezése kezdődik (eddig a mondén drágaságok kerültek kalapács alá). Ebben az órában a kráni bérenc próbál több különböző frakcióban informátorokat szerezni, hogy idejekorán megtudja, hová is kerül a banara és mestere.

Az enoszukei Isoldét keresi, amiből botrány lesz. A szépasszony férje, a báró titkára nem egy párbajhős, de a boszorkány felbujtotta kíséret tagjai máris arról pletykálnak, hogy még azt is szó nélkül túri, hogy holmi jöttment idegen felszarvazza. Areccho lovag kétségbeesetten tiltakozik, főleg, mert sejti, hogy az enoszukei nála különb fegyverforgató. Mielőtt párbajra kerülhetne sor, a Csodaművesek avatkoznak közbe, de 25 aranyra megbüntetik az erveket és a szukékat is.

Nyolc és kilenc között a dzsad kalmár kíséretében levő zsoldosok egyike már alaposabban a pohár fenekére néz, és valami illetlent talál mondani Galradzsáról. Az egyik dzsad elcsalja a kakasülőre, ahol két társa segítségével elkapják a rowonit, hurokkal megfojtják és az egyik szarkofágba rejtik el a holttestét.

- **Kilenc** után már a különleges tárgyak közül az utolsó három kerül kalapács alá. Az események folyását azonban itt lelassul. A toroni Lánckoratok egyikét felismerte

néhány rowoni zsoldos – az egyik, aki eddigre már a fenti raktár egyik szarkofágjában hever holtan –, és sértegetni kezdik. A rabszolga-kereskedőket sehol sem szívelhetik a tengermelléken, és az egyik zsoldos, most, hogy hite szerint büntetlenül ingerelheti a gyűlöletes toroniakat, mond is ezt-azt Tharról. A Lánchbarátok nem tűrhetik ezt a sértést, ám mielőtt vérontásra kerülhetne a sor, csődület támad és a Csodaművesek őrei is előkerülnek.

Az incidens miatt még nem kellene felfüggeszteni az aukciót, ám a rowoni váltig állítja, hogy az egyik cimboráját a toroniak tüntették el. Az örök egy része átfésüli az épületet – különösen, mikor az elfek is elejtenek egy olyan megjegyzést, hogy valaki vérrel áldozott egy toroni hekká szobor előtt –, és idővel rá is bukkannak a holttestre a fenti szarkofágok egyikében. A kereséshez minden segítség jól jön, tekintve, hogy mekkora épületet kell átkutassanak. A kráni bérenc ezt a zűrzavart próbálja meg kihasználni, hogy az eddig elzárt helyekre is bejusson, és aki elég szemfüles, annak feltűnhet, hogy ez az alak mintha mindenhol ott lenne, és mindenhová be akar jutni (pont, mint valószínűleg maguk a JK-k is☺).

– Tíz magasságában még tart a keresés és áll a licit. Larissza és Tabran ezt az időt használják föl arra, hogy találkozzanak. A veszély felpezsdítette a vérüket és egy röpké pásztorórát töltenek az egyik üresen álló színész-öltözőben (itt már nem keresik a halottat, a kutatás letről halad fölfelé). Balszerencsésükre a kráni bérenc ezeket a lenti raktárakat és öltözőket is ellenőrizni akarja, mert azt feltételezi, hogy a célpontját az egyik ilyenben rejtették el az aukció idejére. A fegyvertermet a fél tucat ór miatt a végére hagyja, de a többi sorra veszi.

Mivel az egyik öltöző zárva van – itt van a párocska –, oda álkulccsal próbál bejutni, s pechére közben az egy szolga meglátja. Villámgyorsan végez a szerencsétlennel, s a holttestet az egyik raktárban, egy hordó ecetes tojás közé rejti.

Amit nem tudhatott, hogy a gyilkosságot látta még valaki – a színészek egyike, a szűzleány. Csakhogy neki nincs szája, nem tudja elmondani, mit látott, és szörnyű rettegés keríti hatalmába. Páni félelmében akár az első útjába kerülőktől is próbálhat segítséget kérni – ezek akár a JK-k is lehetnek, főleg, ha van közöttük kyr származék, vagy olyan, aki van hozzá elég empatikus, hogy képes legyen valami módon kommunikálni vele.

Ha nem talál segítséget, a színésznő nem megy el a Csodaművesekhez, mert szerepe szerint hamarosan vissza kell menjen a színpadra. Legfeljebb az igazi műértők figyelhetnek föl rá, hogy a szűzleány játéka innentől mintha darabosabb lenne, ami igazán meglepő.

Ebben az órában a halottat is megtalálják, s a gyilkosság gyanúja a toronaikra terelődik. A boszorkánymester rituális torokmetszést rendel el, amivel a provokált Lánchbarát megkíméli őket a megszegyenüléstől. A Csodaművesek ezt elfogadják pénz helyett kompenzációnak a rendbontásért.

Ha a JK-k az öltözők környékén vannak, láthatják, ahogy Tabran az egyikből jön elő, mikor mindenfelé őt keresik (az egyik embere riasztja pszivel), és nem sokkal később az erv küldöttség egyik tagja, egy nő (Larissza) is ugyanabból az öltözőből távozik. Ennek nem kell, hogy feltétlenül szemtanúi legyenek, de érdekes irányba viheti el az eseményeket.

- Tizenegyedtől folytatódik a licit, ahol az utolsó három tétel is elkel. Ha a JK-k nem folynak bele a dologba, akkor a Kék Hold Könnyei végül az enoszukei kalmárhoz kerülnek, a dzsenn szablya a dzsad kereskedőhöz, az elfek megszerzik a hón vágyott kontraktust, ám a banara és a méregmester licitje csillagászati összegekig emelkedik. Anyagilag az ervek bírják tovább, ám kiderül, hogy a báró felesége – Isoldé barátnője sugallatára, akiben Larissza ültette el a gondolatot –, addig hízelgett a férjének, míg az nem vett neki néhány gyönyörű ékszert is az aukción, amitől úgy megcsappantak az anyagi tartalékaik, hogy a licit során köztük és a toroniak közt patthelyzet alakul ki. A Csodaművesek hajnali egyig, az előadás végéig adnak mindkét félnek haladékat, hogy dűlőre jussanak. Vagy egymás közt beszéljék meg, visszalép-e valamelyikük a másik javára, vagy ez alatt az idő alatt mégis előkerül valami – egy titok, egy értékes tárgy, vagy valakitől esetleg tudnak szerezni némi pénzt, végtére is van még itt pár gazdag külhoni –, és ez eldönti, hogy ki képes tovább licitálni.

Ha a JK-k egy harmadik fél ágensei, úgy a patthelyzet nem két, hanem három fél közt alakul ki. És itt a lehetőség, hogy különféle szívességekért – mindenki vágyik valamire – cserébe pénzt próbáljanak szerezni a többi féltől.

- Éjfél és hajnali egy között már a végjáték folyik. Larissza minden fortélyt végigpróbál, hogy a báró közelébe jusson és a rabszolgaság csókjával a hatalma alá vonva véget vessen a patthelyzetnek. Ha bárki gyanút fogna, a báró kíséretében két szebb nő is van (Bianca és Isoldé), akikről hamarabb feltételezhetik, hogy boszorkányok, mint Larisszáról.

A kráni bérencnek annyit sikerül megtudnia, hogy a licit áll, így a méregmester még egyik félhez sem került. Ez időt hagy neki, hogy tegyen még egy kísérletet Rawarra felkutatására és likvidálására, ám semmiképp sem készül öngyilkos rohamra. Ha itt nem jár sikerrel, csak azt kell megtudja, kihez kerül a célpontja, és akkor azok nyomába ered. Számára egyelőre az tűnne a legkedvezőbbnek, ha *nem* a toroniakhoz kerülne, mert feltételezi, hogy tőlük sikerülne a legnehezebben megszerezni. Így a rendelkezésére álló módszerekkel esetleg az utolsó pillanatban ő is megpróbálhatja kibillenteni a mérleg nyelvét úgy, hogy az ne a toroniaknak kedvezzen. Eddigre már sikerült kifizetnie, hogy a JK fontos szerepet töltenek be valamelyik fél holdudvarában, így őket próbálja megkönyeztetni. Tudja, hogy az emberek hisznek a bosszú szentségében, így bármilyen mesével is próbálkozik, annak az a lényege, hogy gyűlöli a toroniakat (rabszolgának adták el a családját, megölték a szeretteit, stb.), és nem akarja, hogy ők nyerjék a licitet. Ám ezzel csak abban az esetben próbálkozik, ha a JK-k nem a toroniaknak dolgoznak, és végső elkeseredésükben már bárkitől bármilyen segítséget hajlandóak elfogadni, és a miértek sem igazán fontosak a számukra. Máskülönben nem kockáztat ennyit.

Ha a patthelyzetet nem tudják feloldani, úgy hajnali egykor a színdarab véget ér, és a Csodaművesek egyelőre a védelmük alatt tartják a méregmestert, hogy máshol és máskor bocsássák áruba annak, aki képes eleget kínálni érte...

A fentiek természetesen csak az események fő vázát teszik ki, és a KM a saját szája íze szerint toldhatja-bővítheti őket. A JK-k nyilván nem lehetnek ott mindenhol, nem láthatnak-hallhatnak mindent, nem lehetnek minden eseménynek a részesei – és nem

is ez a dolguk. Mivel háttérüktől függően más és más csoportot segíthetnek, a történet végkimenetele is eltérő lehet. Ha segítenek megszerezni és megtartani a banarát és a méregmestert a hajnali kapunyitásig (vagy épp elorozni másoktól, amibe a licit után a Csodaműveseket már csak annyiban érinti, hogy a bajkeverést és rendbontást továbbra is szankcionálják), azzal sikeresen teljesítették az elsődleges feladatukat. És, ha a menet közben kapott/magukra vállalt missziókat is megoldják, az csak hab a tortán.

Statisztikák

A gyakoribb lehetséges ellenfelek értékei.

Zsoldosok és fegyverforgatók (kíséretenként 6-10 fő, kivéve az elfeket)

Jellem. Halál, Rend

Vallás: változó

A tulajdonságaikat tekinthetjük 13-es átlagúnak, csak alapfokú szakértelmekkel rendelkeznek.

Harcértékek:

A rowoniak, toroniak és a dzsadok bőrvértet és bőrzekéket-kabátokat viselnek, az enoszukeiek bambuszból és bőrből készített, lakkozott páncélt, ezek SFÉ-je 2, MGT 0. Fegyvert legfeljebb azt használnak, amit el tudtak rejteni a belépéskor, illetve rögtönzött fegyvereket. Persze itt is vannak kiskapuk, mert például egy nemestől nagyfokú illetlenség elvenni a törét, az étkezésre való tekintettel mindenkinek van kése, ami ugyan nem igazi fegyver, de szükség esetén nem csak almát lehet vele hámozni, és egy hurok, bikacsök vagy dobótőr könnyen elrejtethető.

Ké: 29

Té: 61

Vé: 104

Cé: 3

Ép: 13

Fp: 52

Psz: -

Nincsenek se dinamikus, se statikus pajzsaik.

Egytől-egyig harctéri tapasztalatokkal bíró, kemény alakok, és gátlás sem sok szorult beléjük.

A Csodaművesek őrei (a színházban négy tucatnyi, és egy fél tucat őrzi a lenti fegyverraktárt)

Jellem: Rend, Halál

Vallás: változó

A tulajdonságaikat tekinthetjük 14-es átlagúnak, csak alapfokú szakértelemmel rendelkeznek.

Harcértékek:

A Csodaművesek zsoldosai nem sokban különböznek a vendégeket kísérő fegyveresektől – harc- és világlátott gazfickók, akik jó pénzért szolgálják uraikat –, ám ez az aprócska különbség mégis nagyon sokat számít. Merthogy nekik *vannak* fegyvereik.

Mind sodronyinet (SFÉ 3 MGT 1) és ezüst-elefántcsont színű maszkot viselnek, fegyverként rövidkardot és számszeríjat használnak, és a négyfős alakulatokban egyvalaki emberfogót is visz magával, ami szálfegyvernek számít, és a renitenseket elevenen lehet velük elfogni.

Ké: 31 (rövidkard 40, számszeríj 33)

Té: 64 (rövidkard 76)

Vé: 106 (rövidkard 120)

Cé: 14 (számszeríj 30, táv 50)

Ép: 13

Fp: 56

Psz: -

Sebzés: rövidkard k6+1, számszeríj k6+1

A Csodaművesek két mágiahasználót is alkalmaznak, akik a pszit és valamelyest a boszorkánymesteri mágiát is ismerik. Elsődleges feladatuk a hely védelme, és, ha valamivel ötvenegyhány fegyveres sem boldogul, akkor végszükség esetén ők is bevetik a bűverejüket.

Ép: 12

Fp: 38

Mana: 39 A boszorkánymesteri mágiából az alapvarázslatokhoz, a láthatatlanság felfedéséhez és az elemi mágiához konyítanak.

Psz: 43 Aktív és dinamikus pajzsuk is van.

Ha minden kötél szakad, a hely védelmében a samballa-dalnokok és a kardtáncosok is hadra foghatók.

A dalnokok a bárdmágia alapjaival vannak csupán tisztában, összesen 10MP-vel rendelkeznek és a hang- és dalmágia legalapvetőbb, legkisebb mana költségű fogásait ismerik.

A kardtáncosok nem rossz kardforgatók, de harcosként azért nemigen állnák meg a helyüket. Vértet nem viselnek, s egyedül a samballakardjaikat használják harcban.

Ké: 21 (fegyverrel 27)

Té: 44(fegyverrel 58)

Vé: 97 (fegyverrel113)

Cé: 4

Ép: 14

Fp: 47

Psz: -

Sebzés: k10

A szukék

Az enoszukeiek közt akad négy szamuráj, ők már veszedelmesebb ellenfelek lehetnek.

Jellem. Halál, Rend

Vallás: Kaoraku

A tulajdonságaikat tekinthetjük 13-es átlagúnak, a fegyverforgatás és közelharc szakértelmeik mesterfokúak.

Harcértékek:

Lakozott bőr és bambusz vértet, sisakot és démonmaszkot viselnek, SFÉ 2 MGT 0. A fegyvereiket elkobozták, ám szamurájként jogukban áll rövid kardot viselni, amivel szégyenbe kerülve rituális öngyilkosságot követhetnek el.

Ké: 39 (fegyverrel 48)

Té: 65 (fegyverrel 77)

Vé: 108 (fegyverrel 124)

Cé: 12

Ép: 14

Fp: 62

Psz: spec.

Sebzés: k6+1

Nincsenek dinamikus pajzsaik, ám statikus igen, összesen 25 pont értékű.

Mind a négyen kemény, harcedzett férfiak, felkontyolt hajjal és az övekbe tűzött, nyíltan viselt rövidkarddal. Mind a négyen értik és vaskos akcentussal, de beszélnek a közös nyelvet.

Az NJK-k

Nem valószínű, hogy a JK-k tengelyt akasztanának a fontosabb NJK-kal, így ezek értékeit nem is csatolnám. A boszorkány és a boszorkánymester egyaránt 10. szintű, de, ha egy mód van rá, mindkettő elkerüli a fegyveres konfliktust. Ilyen magas

szinten már mindketten járatosak a kasztjuk nyújtotta összes mágiaformában, de míg a toroni a villámokat és átkokat, addig a nő a csók, a gyertya és az asztrálmágiában a legjáratosabb. Mindketten rendelkeznek erős pszi pajzzsal, statikussal és dinamikussal is.

A báró és a lovag közepes szintű (4-5.) harcos, a jelentőségük nem a fegyverforgató tudásukban, hanem a nemesi rangjukban és a rájuk bízott hatalomban rejlik.

Az elfek ugyan csak hárman érkeztek, ám mind több száz évesek, s az ilyenek, ha a szükség rákényszeríti őket akár fegyvertelen harcban is bárkinek méltó ellenfelei lehetnek.

Egyedüli kivételként álljanak itt a kráni bérenc statisztikái, akivel remélhetőleg nem akarnak/ összeakaszkodni, és feltehetően nem is fognak – de persze sohasem lehet tudni.

A Begyűjtő

Jellem: Halál, Rend

Vallás: Ranagol

Vértezet: (bőröltözet) SFÉ1 MGT0

Ép: 14

Fp: 72

Pszi: Mf

Pszi pontok: 39

Asztrál és mentál ME: 45

Ké: 43 (bármilyen fegyverrel 48)

Té: 65 (bármilyen fegyverrel 75)

Vé: 120 (bármilyen fegyverrel 130)

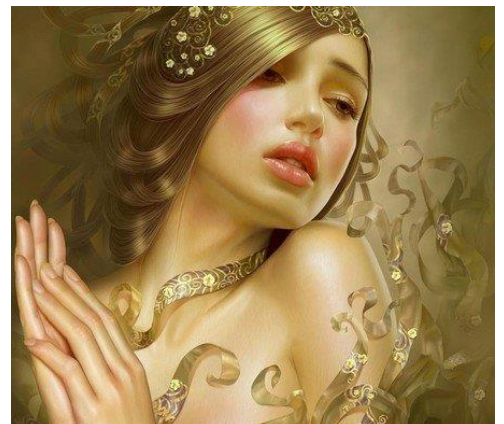
Cé: 16 (bármilyen lőfegyverrel 26)

Fegyverként mindig azt használja, ami épp a keze ügyében akad (a KM veheti úgy, hogy a rögtönzött fegyvereket is képes Mf-on használni), és, ha a szükség úgy hozza, pusztá kézzel is halálos (mesterfokú pusztakezes harcos, aki magasan képzett a lefegyverzésben és a vakharcban is).

A tulajdonságait átlagosan tekinthetjük 15-ösnek, a harci és alvilági szakértelmei mesterfokúak, a százalékos szakértelmei 70%-osak.

Bianca bárónő

Isolde